

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobců: **a) F. S., b) L. S.**, oba zast. JUDr. Josefem Moravcem, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Městský úřad Boskovice**, se sídlem náměstí 9. května 2, Boskovice, o kasační stížnosti žalobců a) a b) proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 7. 2022, č. j. 30 A 38/2022-36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobců a) a b) **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobci a) a b) (dále jen „stěžovatelé“) každý zvlášť podali kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jejich žaloba na ochranu proti nezákonnému zásahu, který měl spočívat v tom, že žalovaný nevyzval stěžovatele k odstranění vad podání ze dne 9. 1. 2022 doplněného podáním ze dne 14. 1. 2022. Vzhledem k tomu, že stěžovatelé podali společnou žalobu, v řízení o kasační stížnosti jsou zastupováni týmž advokátem a jejich zvlášť podané kasační stížnosti jsou obsahově shodné, posoudil Nejvyšší správní soud jejich kasační stížnosti jako stížnost společnou.

[2] Obec J. nechala provést opravu dešťové kanalizace u kaple v J., včetně přípojek na tuto kanalizaci. Dodavatel stavby podle tvrzení stěžovatelů vyměnil bez dohody s nimi též jejich přípojku na dešťovou kanalizaci, ačkoliv byla plně funkční a pečlivě vyspádovaná. V důsledku tohoto stavebního zásahu začala voda zaplavovat stěžovatelům sklep. Při neúspěšných pokusech o nápravu navíc dodavatel stavby rozjezdil příjezdovou cestu k jejich rodinnému domu. V reakci na popsané události zaslali stěžovatelé odboru výstavby

a územního plánování žalovaného podání ze dne 9. 1. 2022, jímž se prohlásili za účastníky řízení o vydání rozhodnutí na danou stavební akci. Žalovaný jim v odpovědi ze dne 12. 1. 2022 sdělil, že žádné správní řízení ve věci opravy kanalizace u kaple nevede a že by k němu ani nebyl příslušný, jelikož kanalizace je vodním dílem.

[3] Stěžovatelé vzápětí zaslali žalovanému (bez označení odboru) další podání ze dne 14. 1. 2022, které nazvali „*Odvolání proti vydanému správnímu rozhodnutí v řízení na opravu kanalizace u kaple J.*“. V něm si stěžují, že odbor výstavby a územního plánování jim nesdělil, zda řízení o opravě kanalizace u kaple nevede jiný odbor žalovaného. Protože se cítí být nadále účastníky řízení, navrhuje v rámci svého odvolání zrušení vydaného rozhodnutí a následné přepracování projektové dokumentace. Odbor výstavby a územního plánování stěžovatelům dne 18. 1. 2022 sdělil, že jejich podání předal odboru tvorby a ochrany životního prostředí. Protože se dále ve věci nic nedělo, podali stěžovatelé dne 17. 3. 2022 Ministerstvu zemědělství žádost o provedení opatření proti nečinnosti Krajského úřadu Jihomoravského kraje, který dosud nerozhodl o jejich odvolání proti stavebnímu povolení na opravu kanalizace u kaple v J. Ministerstvo zemědělství v reakci ze dne 6. 4. 2022 stěžovatelům vysvětlilo, že žalovaný ani Krajský úřad Jihomoravského kraje žádné řízení ve věci opravy kanalizace u kaple v J. nevede. Dle tvrzení starosty obce J. se totiž jedná o úpravu, při které se nemění trasa dešťové kanalizace, a tedy nepodléhá stavebnímu povolení ani ohlášení. Ve věci zatékání do sklepa doporučilo Ministerstvo zemědělství stěžovatelům, aby se obrátili na obec J., která jako stavebník za provedení stavby odpovídá. Případné porušení stavebního nebo vodního zákona je potom příslušný řešit žalovaný.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[4] Stěžovatelé podali ke krajskému soudu žalobu na ochranu před nezákonným zásahem a domáhali se toho, aby krajský soud uložil žalovanému povinnost vydat do tří dnů od doručení rozsudku výzvu k odstranění vad podání stěžovatelů ze dne 9. 1. 2022, doplněného podáním ze dne 14. 1. 2022, resp. aby prohlásil za nezákonné, že tato výzva nebyla vydána. Podle názoru stěžovatelů, pokud neběželo žádné správní řízení, jehož účastníky se mohly prohlásit, a nebylo vydáno žádné rozhodnutí, proti kterému by se mohli odvolat, měl žalovaný považovat jejich podání za podnět k zahájení řízení s cílem dosáhnout obnovení původního stavu, a měl tedy stěžovatele vyzvat, aby odstranil vady, kterými podání trpěla.

[5] Krajský soud uvedl, že pro posouzení důvodnosti žaloby je nutno zejména zhodnotit skutečný obsah podání stěžovatelů ze dne 9. 1. 2022 a ze dne 14. 1. 2022. Tato podání podle krajského soudu neobsahují ani nejmenší náznak toho, že by se stěžovatelé domáhali zahájení řízení o odstranění nepovolené stavby. Naopak je z obou podání zřejmé, že podle názoru stěžovatelů řízení o řádném povolení stavby probíhá nebo již bylo ukončeno vydáním povolení. Obě podání jsou zcela určitá a jasná – jejich nadpis zcela koresponduje s jejich obsahem. V prvním podání projevují stěžovatelé zájem zúčastnit se domnělého stavebního řízení, ve druhém pak jako domněle opomenutí účastníci podávají odvolání. Vzhledem k tomu, že podání nejsou nejasná či neurčitá, neměl žalovaný důvod stěžovatele vyzývat k odstranění vad těchto podání.

[6] Krajský soud připustil, že z hlediska principů dobré správy jistě žalovaný mohl být vstřícnější a sdělit jim více informací o tom, zda stavba vůbec nějakému povolení podléhá,

pokračování

resp. mohl na základě informací od stěžovatelů provést kontrolní prohlídku, nebyl k tomu však povinen. Stěžovatelé by museli svá podání adresovaná žalovanému formulovat tak, aby z nich podnět k zahájení řízení o odstranění stavby alespoň v hrubých obrysech vyplýval, aby se mohli úspěšně domáhat ochrany před nezákonným zásahem.

[7] Jediným prohrěškem žalovaného je skutečnost, že nevyřídil druhé podání stěžovatelů („odvolání“). Nápravy tohoto pochybení se ale stěžovatelé domohli v rámci systému státní správy, neboť Ministerstvo zemědělství dopisem ze dne 6. 4. 2022 stěžovatelům vysvětlilo, že žádné povolení vydáno nebylo i proč tomu tak je. Pokud by snad stěžovatelé přesto trvali na tom, že o jejich odvolání má Krajský úřad Jihomoravského kraje rozhodnout, museli by se toho domáhat žalobou na nečinnost; význam by to ovšem nemělo pražádný, neboť řízení o odvolání proti neexistujícímu rozhodnutí nelze než zastavit pro zjevnou právní nepřipustnost. Krajský soud tedy žalobu stěžovatelů zamítl podle § 87 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[8] Stěžovatelé proti rozsudku krajského soudu brojili kasační stížností, v níž navrhli, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Úvodem kasačních stížností stěžovatelé uvedli, že dle jejich názoru *„je díky vazbám obcházen rozvrh práce, podle kterého mají být kasační stížnosti přidělovány a stěžovatelům je zablokován přístup jak k soudu, tak k zákonnému soudci“*. Soudci pátého senátu se dle jejich názoru s obsahem kasační stížnosti neseznamují a hned po podání kasační stížnosti je připraven výsledný verdikt bez ohledu na obsah uplatněných námitek. Krajský soud si tedy mohl dovolit žalobu zamítnout, neboť má ve svém postupu plnou podporu pátého senátu. Podle stěžovatelů je zřejmá evidentní a promyšlená snaha zbavit je veškerých základních práv.

[10] Stěžovatelé následně uvedli, že se zásahovou žalobou snažili domoci nápravy závadného stavu vzniklého po výměně jejich kanalizační přípojky v rámci povolovacího řízení, které dle jejich předpokladu muselo předcházet zahájení opravy, neboť obec si byla nepochybně vědoma toho, že oprava kanalizace nebude provedena v původní trase, a vyžaduje tak opatření žalovaného. Jejich záměrem nebylo stát se účastníky nezahájeného řízení ani napadnout neexistující stavební povolení. Podstatou jejich podání bylo sdělení, že při opravě kanalizace nebyla řádně provedena výměna kanalizační přípojky, protože do rodinného domu stěžovatelů zatéká voda. Nesouhlasí proto s tvrzením krajského soudu, že jejich podání neobsahovala ani nejmenší náznak toho, že by se domáhali zahájení řízení o odstranění stavby. Již sama skutečnost, že stěžovatelé učinili dvě podání k uplatnění svých práv v předpokládaném povolovacím řízení, měla být pro žalovaného dostatečným důvodem, aby zahájil šetření. Žalovaný tak měl po zjištění, že v dané věci povolovací řízení zahájeno nebylo, podání stěžovatelů posoudit jako podnět k zahájení řízení o odstranění nepovolené stavby a zahájit šetření, aby si ověřil, zda skutečně bylo možno stavbu provádět bez stavebního povolení. Nemohl mu v tom bránit ani nedostatek formy podání, jelikož podnět je podáním s nejmenšími nároky na formální i obsahové náležitosti. Žalovaný ani nevyužil žádnou z možností k vyjasnění podání (výzvu k podání vysvětlení,

nařízení ústního jednání, výzvu k odstranění vad). Žalovaný svým postupem porušil svou povinnost umožnit dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a vycházet jim při tom vstříc.

[11] Krajský soud si ve svém rozhodnutí protirečí, když na jednu stranu tvrdí, že z podání stěžovatelů nevyplývalo, že se domáhají zahájení řízení o odstranění stavby, na druhou stranu však připouští, že na základě informací od stěžovatelů mohl provést kontrolní prohlídku stavby, čímž však přiznává, že podání stěžovatelů obsahovalo informace, které měly charakter podnětu. Bylo tedy povinností žalovaného poučit stěžovatele, že jejich podání vykazuje znaky podnětu a též jim pomoci podnět řádně formulovat.

[12] Stěžovatelé dále poukázali na povinnost žalovaného postupovat v obdobných případech stejně. Žalovaný přitom v jiné věci na základě informací od účastníků řízení nařídil prohlídku, při které stěžovatele poučil, že se musí zabývat všemi podněty, a následně na základě smyšlených tvrzení nařídil stěžovatelům obnovit zborcené zděné oplocení, načež v odvolacím řízení obnovu zídky nenařídil. Podle stěžovatelů měl žalovaný postupovat stejně i v nyní posuzované věci, a měl tedy nařídít kontrolní prohlídku ke zjištění, zda bylo možno stavbu provést ve volném režimu. Závěrem stěžovatelé popřeli, že by se domohli nápravy uvnitř státní správy. Doporučení Ministerstva zemědělství k dalšímu postupu rozhodně není účinnou pomocí, kterou musí správní orgán v souladu se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), poskytnout.

[13] Žalovaný ve vyjádření ze dne 12. 12. 2022 uvedl toliko, že jde v daném případě o vodní dílo a vzhledem k věcné nepřislusnosti byla podání stěžovatelům usnesením ze dne 18. 1. 2022 předána odboru životního prostředí.

[14] V reakci na toto vyjádření stěžovatelé uvedli, že jsou znepokojení disharmonií uvnitř organizačního uspořádání žalovaného subjektu. Dle jejich názoru žalovaný vytváří zástupný problém, kterým se snaží odvést pozornost. Stěžovatelé se dále pozastavili nad tím, že i tak strohé vyjádření poskytuje žalovanému v řízení před soudy zdrcující převahu. Vyjádřili též přesvědčení, že krajský soud žalovanému pro správní řízení se stěžovateli nestanovuje žádné mantinely a „*mají čím dál větší snahu věci zametat pod koberec*“.

[15] Žalovaný Nejvyššímu správnímu soudu zaslal ještě druhé vyjádření ze dne 20. 12. 2022, dle kterého doplňuje své předchozí stanovisko s tím, že v příloze připojil dokument podepsaný Ing. arch. Janou Syrovátkovou, starostkou města Boskovice; v něm se uvádí, že obsah podání stěžovatelů byl jasný, a nepřipadalo tedy v úvahu jej jakkoliv vyjasňovat. Krajský soud si v rozsudku neprotirečí, když zmiňuje možnost žalovaného vyvinout více vlastní iniciativy, neboť k bližšímu šetření žalovaný skutečně nemusel přistoupit, pokud neměl indicie, že je takového postupu třeba.

[16] Ve vztahu k druhému vyjádření žalovaného stěžovatelé uvedli, že by k němu Nejvyšší správní soud neměl vůbec přihlížet, protože bylo podáno osobou zjevně neoprávněnou. Stěžovatelé dále uvedli, že hodnotí jako nedostatek poučovací povinnosti skutečnost, že je Nejvyšší správní soud nepoučil o možnosti podat repliku a nestanovil jim k tomu lhůtu.

pokračování

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelé jsou řádně zastoupeni. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud úvodem poznamenává, že prubířským kamenem řízení před správními soudy je žaloba – ta určuje, čím se musí zabývat krajský soud; na argumentaci krajského soudu pak případně žalobce může reagovat v kasační stížnosti s tím, že nelze úspěšně polemizovat se závěry napadeného rozsudku, které byly vyřčeny toliko *obiter dictum* (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2007, č. j. 8 As 52/2006-74, č. 1655/2008 Sb. NSS). V nyní posuzované věci žaloba stěžovatelů spočívala na jediném žalobním argumentu: tvrzené nezákonné absenci výzvy podle § 37 odst. 3 správního řádu ve vztahu k podání stěžovatelů ze dne 9. 1. 2022 a ze dne 14. 1. 2022. Tomu odpovídala nejen argumentační část žaloby, ale také oba stěžovateli zformulované petitely. Této problematice se věnoval krajský soud a rovněž v řízení o kasační stížnosti je rozhodnou otázkou, zda žalovaný pochybil, pokud nepostupoval podle následujícího ustanovení správního řádu.

[20] Podle § 37 odst. 3 správního řádu „[n]emá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu“. Podle stěžovatelů měl žalovaný podle tohoto ustanovení postupovat ve vztahu k jejich podáním, která bylo nutno podle jejich obsahu posoudit jako podněty. Pro posouzení věci je tedy zcela zásadní, zda podání stěžovatelů trpěla nedostatkem náležitostí či jinými vadami, což je předpoklad pro aplikaci citovaného ustanovení.

[21] Nejvyšší správní soud konstatuje, že z podání stěžovatelů ze dne 9. 1. 2022 jasně vyplývá vůle stát se účastníky (hypotetického) řízení s odkazem na § 28 správního řádu. Tvrzení ohledně dotčení práv stěžovatelů je logickou součástí takového podání, neboť dotčení na právech rozhodnutím vydaným v daném řízení je jednou z podmínek účastenství na řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu. Lze tedy uzavřít, že při posouzení tohoto podání podle jeho skutečného obsahu (§ 37 odst. 1 správního řádu) žalovaný nemohl než dojít k závěru, že se jedná o podání, jehož účelem je vstoupit do správního řízení, přičemž toto podání netrpělo žádnými vadami, takže nebyl prostor pro postup podle § 37 odst. 3 správního řádu. Pokud řízení, jehož se stěžovatelé cítili být účastníky, vůbec neběželo, bylo na žalovaném, aby o této skutečnosti stěžovatele informoval, což také učinil.

[22] Pokud jde o podání ze dne 14. 1. 2022, z toho je zřejmá vůle stěžovatelů podat odvolání jako tzv. opomenutí účastníci ve smyslu § 84 odst. 1 správního řádu. Rovněž v tomto podání není uvedení újmy na právech stěžovatelů pracemi provedenými na základě domnělého rozhodnutí ničím neobvyklým, co by mělo vzbudit pozornost

žalovaného a zpochybnit soulad obsahu podání s jeho označením. Dotčení na právech totiž může být jednak tvrzením spojeným s podmínkami účastenství (viz výše) a jednak odvolacím důvodem. Ani u podání ze dne 14. 1. 2022 tedy nebyl dán prostor k aplikaci § 37 odst. 3 správního řádu, neboť se jednalo o podání s jasným obsahem.

[23] Krajský soud dále uvedl, že z ničeho nevyplývala vůle stěžovatelů, aby bylo zahájeno řízení o odstranění stavby. Význam tohoto závěru spatřuje zdejší soud především v potvrzení, že žalovaný neměl důvod pochybovat o významu stěžovatelem činěných podání. Stěžovatelé kontrují, že z jejich podání bylo zřejmé, že nesouhlasí s výměnou kanalizační přípojky při opravě kanalizace, u níž se domnívali, že může být provedena jen na základě stavebního povolení. Navíc sama skutečnost, že stěžovatelé učinili dvě podání směřující k uplatnění svých práv v předpokládaném povolovacím řízení, měla být důvodem pro zahájení šetření.

[24] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že se stěžovatelé ohrazovali proti samotnému (byť neexistujícímu) rozhodnutí, na jehož základě měla být stavba realizována. Naopak z jejich podání ani náznakem nevyplývalo, že by se domnívali, že je stavba realizována bez potřebného rozhodnutí či v rozporu s ním. Přitom jedná-li se o stavbu realizovanou na základě rozhodnutí, přichází v úvahu její odstranění především v případě, že byla realizována s tímto rozhodnutím v rozporu [srov. § 129 odst. 1 písm. b) a odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby]. Ani skutečnost, že stěžovatelé učinili podání více, žádným způsobem nepoukazovala na jejich snahu domoci se odstranění stavby.

[25] Již jen z výše uvedeného je zřejmé, že krajský soud nemohl vyhovět žalobě, kterou se stěžovatelé domáhali, aby je žalovaný vyzval k odstranění vad jejich podání. Pokud jde o názor krajského soudu, že žalovaný pouze mohl vyvinout více iniciativy, ale nebyl k tomu povinen, ten Nejvyšší správní soud považuje za *obiter dictum*, proti kterému úspěšně brojit nelze (srov. odstavec [19] tohoto rozhodnutí). Stěžovatelé totiž neučinili předmětem soudního přezkumu otázku, zda mělo být zahájeno řízení z moci úřední či zda měl žalovaný například provést podrobné šetření; podle žaloby spatřovali nezákonnost výhradně v tom, že je žalovaný nevyzval k odstranění vad jejich podání. Pokud podle jejich názoru byla jejich podání dostatečná k tomu, aby žalovaný zahájil příslušné řízení z moci úřední, měli svou žalobu koncipovat zcela odlišně. V posuzované věci však existence informace, na jejímž základě žalovaný mohl přistoupit k určitým krokům či zahájit řízení z moci úřední, nijak nesvědčí o důvodnosti žaloby.

[26] Nejvyšší správní soud tedy nad rámec nezbytného odůvodnění dodává, že správní orgány sice musejí dodržovat základní zásady dle správního řádu včetně zásady dobré správy i mimo správní řízení, tedy při veškeré své činnosti, nicméně je nutno přihlídnout i k tomu, že fungují v reálném, nikoliv ideálním světě, a není tedy v jejich možnostech zajistit, aby byla každá informace, která se dostane do jejich sféry, důkladně prověřena a byly důsledně zváženy všechny z ní plynoucí myslitelné následky. Z toho důvodu je soud přesvědčen, že pouhá strohost jednání žalovaného a Ministerstva zemědělství sama o sobě nesvědčí o tom, že by se správní orgány zprotivily základním zásadám činnosti správních orgánů.

pokračování

[27] Stěžovatelé v řízení o kasační stížnosti kritizovali rovněž postup Nejvyššího správního soudu, který cítí povinnost se k jejich poznámkám alespoň stručně vyjádřit. V první řadě stěžovatelé uvedli, že je „díky vazbám“ obcházen rozvrh práce a pátý senát v promyšlené snaze zbavit stěžovatele lidských práv podporuje krajský soud. Zdejší soud konstatuje, že jeho rozvrh práce je zveřejněn na internetových stránkách soudu (www.nssoud.cz) a přidělování věcí je ovládáno prvkem náhody, jednotlivé senáty rozhodně nemají možnost jakkoliv ovlivnit, jaké věci jim budou přiděleny. Porušení pravidel stanovených rozvrhem práce pátému senátu není známo. Pátý senát se rovněž v žádném případě neúčastní žádného spiknutí proti stěžovatelům, jak naznačují v kasační stížnosti. Vůči stěžovatelům není zaujatý, natož přímo podjatý, což ostatně potvrzuje i usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2022, č. j. Nao 161/2022-55, kterým bylo rozhodnuto, že soudci pátého senátu nejsou vyloučeni z projednání a rozhodnutí věci.

[28] Podle stěžovatelů Nejvyšší správní soud nemohl přihlížet k vyjádření žalovaného ze dne 22. 12. 2022, neboť pochází od jiného subjektu – města Boskovice. Nejvyšší správní soud konstatuje, že toto vyjádření zaslal žalovaný jako přílohu průvodní zprávy. Ačkoliv tedy skutečným autorem může být někdo jiný než žalovaný, vyjádření vzal za své a zaslal ho Nejvyššímu správnímu soudu, který nemá důvod k němu nepřihlížet. Nutno však podotknout, že toto vyjádření žalovaného stejně nepřineslo žádné nové skutečnosti ani právní názor, na němž by zdejší soud své rozhodnutí založil.

[29] Stěžovatelé konečně vytýkají Nejvyššímu správnímu soudu, že je nepoučil o právu podat repliku ani jim k tomu neurčil lhůtu. K absenci poučení zdejší soud uvádí, že se stěžovatelé zastoupeni týměž zástupcem účastnili celé řady řízení o jejich kasačních stížnostech, a je tedy zřejmé, že jsou si stěžovatelé (resp. jejich zástupce) vědomi práva podat repliku. Nadto ke každému vyjádření žalovaného v posuzované věci repliku podali a zjevně tak o tomto právu poučit vůbec nepotřebovali. Soudní řád správní ani Nejvyššímu správnímu soudu neukládá povinnost stanovit stěžovateli lhůtu k podání repliky. Vzhledem k tomu, že v nynější věci zdejší soud rozhodl až poté, co stěžovatelé na obě vyjádření žalovaného z vlastní iniciativy reagovali, není soudu zřejmé, jak by mohlo být nestanovení lhůty k podání repliky stěžovatelům na újmu.

V. Závěr a náklady řízení

[30] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[31] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 24. února 2023

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu